

Arrest

nr. 59 492 van 11 april 2011
in de zaken RvV X en X / VI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en Amal Mbarak MANCHAD, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de administratieve dossiers en de nota's met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2010 waarbij de zaken worden toegewezen aan de Vnde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van S. BODART, voorzitter, en K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN, loco advocaat C. KAYEMBE-MBAYI, en advocaat J. TIELEMAN, die verschijnen voor de verzoekende partijen, en van attaché C. STESSELS en attaché B. BETTENS die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

De beroepen zijn gericht tegen twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, die werden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De eerste bestreden beslissing wordt als volgt samengevat (vrije vertaling):

“A. Feitenrelaas

Volgens uw laatste verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit hebben, [...].

[...] Na de eerste Golfoorlog zou u naar Irak teruggekeerd zijn.

[...]

In 2004, zou u tegengehouden zijn door onbekenden die beweerden tot "Hizb Talaya" te behoren. Uw auto zou zijn doorzocht en u zou zijn geslagen en beroofd. Tijdens dat zelfde jaar zou u op straat zijn tegengehouden door gewapende onbekenden die uw voertuig en uw koopwaar in beslag zouden hebben genomen. U verklaart dat uw soennitische afkomst de reden is van uw problemen veroorzaakt door de sjiiitische meerderheid in uw streek.

[...] U zou [vervolgens] ontvoerd geweest zijn uit uw huis door de Eenheden van Badr. U zou naar een onbekende plaats zijn weggebracht waar u zou ondervraagd zijn over onder andere de afwezigheid van uw neef, die soenniet is. U zou er geslagen zijn en na drie dagen vrijgelaten.

In september 2009, zou u in Bagdad werk gevonden hebben [...] als bewaker. [...] Op 9 oktober 2009 zou uw echtgenote u gecontacteerd hebben op het werk omdat er mannen naar uw huis waren gekomen die ermee gedreigd hadden u te vermoorden indien u uw nieuw werk niet zou opgeven. U zou daarop naar huis zijn gegaan in Nassariyah om u echtgenote en kinderen in veiligheid te brengen alvorens naar uw stam in Batha te gaan. Vervolgens zou u geprobeerd hebben uw deel van de gezinswoning te verkopen maar u zou vastgesteld hebben dat dit recht u werd geweigerd door de administratie om redenen van onteigening. Op 16 november 2009 zou u uw land hebben verlaten en op 25 januari 2010 zou u in België aangekomen zijn. Dezelfde dag nog hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

Vervolgens zou u ontdekt hebben dat uw zus, Mevrouw [M. A. M.] (S.P. 0.000.000) zich eveneens op Belgisch grondgebied bevindt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt op een geloofwaardige manier aan te tonen dat er in uw geval ernstige aanwijzingen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Men moet inderdaad opmerken dat grondig onderzoek van uw dossier elementen aan het licht heeft gebracht die verhinderen geloof te hechten aan uw beweringen en bijgevolg aan de vrees waarvan u gewag maakt.

Vooreerst verklaart u in oktober 2009 doodsb bedreigingen te hebben gekregen omdat u gewerkt hebt voor een bewakingsfirma in Bagdad, [maar u geeft] weinig informatie [...] wat deze firma betreft [...] [evenmin] kunt enig bewijselement voorleggen [...].

Anderzijds [zijn er incoherenties tussen uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS en uw verklaringen tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal].

[...]

Met betrekking tot de onmogelijkheid de gezinswoning te verkopen ten gevolge van een onteigeningsbeslissing van de Iraakse Staat is het toch vreemd dat u niet hebt geprobeerd te achterhalen wat de redenen of de doelstellingen waren van deze onteigening waartoe reeds in 2005 werd beslist (cf. p. 10).

Bovendien [...] zou u van uw zus [...] vernomen hebben dat het huis afgebrand is. U beschikt echter niet over de minste [informatie] [...] [hetgeen] het geheel van uw verklaringen en bijgevolg de vrees waarvan u gewag maakt in diskrediet brengt.

Wat uw ontvoering betreft [...] is er bovendien geen enkele aanwijzing die bewijst dat het echt om leden [van] de [Badr Eenheden] zou gaan.

Daarbij komt dat uit uw verklaringen blijkt dat u nergens aangifte hebt gedaan van deze ontvoering bij instanties als politie of stamhoofden. Nogmaals verklaart u het feit dat u geen stappen hebt ondernomen in deze richting door veronderstellingen, met name het onvermogen van uw overheden om u enige vorm van bescherming te bieden (cf. p. 9).

Wat overigens de asielaanvraag van uw zus betreft, [...] heeft het Commissariaat-generaal beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

[Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft,] [...] blijkt uit grondig onderzoek [...] dat enerzijds de algemene veiligheidssituatie in Irak sedert 2008 aanzienlijk verbeterd is voor de burgerbevolking en dat anderzijds de omstandigheden sterk verschillen van regio tot regio (zie SRB hierbij "Irak" - "Actuele veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak", 20 mei 2010).

[...]

[Toch], blijft de situatie inzake veiligheid van burgers in de vijf provincies in Centraal-Irak nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies daarentegen is de veiligheidssituatie de laatste tijd aanzienlijk verbeterd en incidenten en aanslagen komen er nog weinig voor.

De situatie is relatief stabiel te noemen in de drie meest zuidelijke regio's van Irak, namelijk de provincies Diwaniyah, Thi-Qar et Muthanna. [...] De slagkracht van terroristische groeperingen die dergelijke aanslagen plegen is duidelijk afgenomen in vergelijking met vroeger en daarom kan Zuid-Irak nog steeds beschouwd worden als een stabiele en veilige regio.

[...]

[Er is dus reden om over te gaan] tot een individueel onderzoek van de asielaanvragen.

Wat uzelf betreft, u bent afkomstig uit de stad Nasseriya, in de provincie Thi-Qar, gelegen in het zuiden van Irak waar de situatie relatief rustig is. Op grond van de beoordelingsmarge waarover hij beschikt heeft de Commissaris-generaal besloten [...] dat burgers uit Nasseriya, in de provincie Thi-Qar, momenteel geen reëel risico [...] lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien hebt u geen individuele elementen aangebracht waarmee u kan aantonen als persoon een dergelijk risico te lopen.

Bijgevolg, stel ik na kennisname van deze elementen vast dat het mij onmogelijk is te besluiten dat er in uw geval een gegronde vrees op vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico bestaat op ernstige schade zoals vermeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De documenten die aan uw dossier werden toegevoegd [...] volstaan niet om de ongegrondheid van uw verzoek in twijfel te trekken, [...]."

De tweede bestreden beslissing wordt als volgt samengevat:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Nasseriyeh, meerbepaald van de wijk Arido. U verklaart Irak te hebben verlaten op 31/12/2009. U zou tot 1992 met de ganse familie in Koeweit hebben gewoond. Omwille van de discriminatie waarvan Irakezen in Koeweit het slachtoffer waren, keerde u met uw familie terug naar Irak. [...]

Op 9 oktober 2009 werd uw broer [...] in de vooravond bedreigd omdat hij sinds anderhalve maand werkzaam was in de Groene Zone in Bagdad. Diezelfde avond was u getuige van het tweede dreigement tegen het gezin van uw broer. [...]

Op 14 november 2009 kreeg u 's nachts het bezoek van veertien gemaskerde mannen. U werd gewaarschuwd dat u, die als soenniet in een sjiietische wijk woonde, uw huis diende te verlaten, zoniet zou u vermoord worden en uw dochters ontvoerd worden. Na het incident ging u bij de bevriende familie [S.] wonen [...]. Op 17 november 2009 ging u met uw broers klacht [...]. Hierna ging u naar jullie vroegere burelen en vernam aldaar van hen dat er onbekenden jullie huis waren binnengedrongen en hierna het huis in brand staken. Ondertussen regelde uw broer uw vertrek uit Irak.

U vroeg asiel aan op 04/01/2010.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas [verschillende] documenten [...].

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

Zo maakt u uw actuele vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk.

U verklaart dat uzelf en uw familie problemen hadden met de sjiietische milities in uw wijk Arido in Nasseriyeh, en dit ondermeer omdat u door de milities als soenniet werd beschouwd. Echter, hierbij brengt u onvoldoende concrete elementen aan die uw persoonlijke vrees voor vervolging ondersteunen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakt als soennietische te hebben gewoond in Nasseriyeh tot 2009. [...]

Deze stelling wordt verder ondersteund door het feit dat u erg vaag dient te blijven over de problemen van soennieten in het overwegend sjiietische Nasseriyeh. [...]

[...] [Je] verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen en bijgevolg doen ze verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

[...] Door bovenvermelde vaagheden en ongerijmdheden wordt sterk getwijfeld aan uw verklaringen omtrent uw problemen door uw soennietische geloofsovertuiging.

Verder is het eveneens merkwaardig dat u geen enkel voorbeeld kan geven van mensen die vermoord zijn na de val van het Saddamregime in Nasseriyeh (gehoorverslag CGVS p.6). Evenmin blijkt u in de tijd te kunnen situeren sinds wanneer de buitenlandse troepen niet meer te zien waren in Nasseriyeh (gehoorverslag CGVS p.7).

Deze elementen doen verder twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verblijf als soenniet in Nasseriyeh tot 2009.

In zoverre nog nodig, dient eveneens te worden opgemerkt dat u ook uw actuele vrees tengevolge uw andere vluchtmotieven niet aannemelijk maakt. [...]

Echter, hierbij dient te worden opgemerkt dat u heel vaag blijft over het kortstondige werk van uw broer [S.A.B.] in de Groene Zone [...].

Ook uw verklaring als zou u veel kritiek hebben geuit op het Mehdi leger aan de schoolpoorten (p.8) valt geenszins te rijmen met uw vroegere verklaringen dat u niet buiten kwam en geen contacten had met anderen. [...] Hierdoor wordt verder de geloofwaardigheid van de redenen waarom u werd geïdendeerd in twijfel getrokken. [...].

Tenslotte heeft u ook onvoldoende aanwijzingen van een actuele vervolgingsvrees. [...]

De [...] documenten, [...] echter deze kunnen de hierboven vermelde ongeloofwaardigheden onmogelijk ombuigen. [...]

Er dient te worden opgemerkt dat voor uw broer [...] eveneens werd besloten tot weigering van de vluchtelingenconventie en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. [...] De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakee toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research [...] blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is [...].

[...] In de Zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de drie meest zuidelijke gebieden van Irak nl. de provincies Diwaniyah, Thi-Qar en Muthanna is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiitische militante groepen in het zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. [...]

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de Zuidelijke provincies. [...]

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit de stad Nasseriyah in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen [...] tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Nasseriyah in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

2. De verknochtheid

Eerste verzoeker (zaak 57 965) is de broer van de tweede verzoekster. De tweede verzoekende partij baseert haar aanvraag op de feiten aangehaald door eerste verzoeker. Omwille van hun verknochtheid worden beide zaken samengevoegd.

3. Betreffende de zaak CCE 57 965

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. De verzoekende partij werpt een enig middel op, gebaseerd op de schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, machtoverschrijding en een manifeste beoordelingsfout, schending van het artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, gewijzigd door het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

3.1.2. De verzoekende partij poogt verschillende motieven van de beslissing te betwisten. Zij is vooreerst van mening dat de verwerende partij tijdens het verhoor van verzoeker op 6 mei 2010 onvoldoende relevante en doorslaggevende vragen heeft gesteld om verzoeker de kans te geven nadere informatie te verstrekken omtrent de firma waar hij werkte op het ogenblik van de doodsb bedreigingen. Op dit punt beschouwt zij de vragenlijst als onjuist. Zij verklaart eveneens dat verzoekers verklaringen ten gronde niet tegenstrijdig zijn en dat de situatie waarin hij zich bevond aanleiding kan geven tot enige verwarring in zijn verklaringen, maar deze zijn echter minimaal en niet relevant. De verzoekende partij verklaart vervolgens zich machteloos te hebben gevoeld ten opzichte van de Staat en afgezien te hebben van het invoeren van bescherming door de politiediensten maar dat dit enkel te wijten is aan haar gevoel van onmacht en niet aan nalatigheid. Vervolgens betwist de verzoekende partij het feit dat de neergelegde documenten niet in aanmerking worden genomen.

3.1.3. Tot besluit vraagt de verzoekende partij de bestreden beslissing te herzien en haar de hoedanigheid van vluchteling, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen.

3.2. Voorafgaande vragen

3.2.1. De Raad stelt vooreerst dat in zoverre het middel is gebaseerd op een manifeste beoordelingsfout, hij zal overgaan tot een onderzoek van het geheel van de feiten van de zaak. Zijn bevoegdheid blijft niet beperkt tot een evaluatie, per definitie bijkomstig, van de manifeste beoordelingsfout. De Raad onderzoekt of de beslissing op de helling komt te staan door een beoordelingsfout en niet uitsluitend door een manifeste beoordelingsfout.

3.2.2. In zoverre het middel is gebaseerd op een schending van artikel 3 van het EVRM, werkt de verzoekende partij dit onderdeel van het middel niet uit. De Raad brengt voor zover nodig ter herinnering dat het toepassingsveld van deze bepaling gelijkaardig is aan dat van artikel 1, A, §2 van het Verdrag van Genève en identiek aan dat van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Onder voorbehoud van de toepassing van artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet wordt een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht in het kader van de evaluatie die werd gedaan door de asielinstanties inzake de gegrondheid van de asielaanvraag. Dit onderdeel van het middel behoeft bijgevolg geen afzonderlijke argumentatie.

3.3. Onderzoek van de aanvraag vanuit het oogpunt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

3.3.1. Het geschil heeft in casu in de eerste plaats betrekking op de vraag omtrent de vaststelling van de feiten. In dit opzicht dient erop te worden gewezen dat het algemeen rechtsprincipe "de bewijslast ligt bij de aanvrager" moet worden toegepast bij het onderzoek van asielaanvragen (HCR, Guide des procédures et critères pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1979, p.51, §196). Uiteraard moet het bewijs in deze materie met enige souplesse geïnterpreteerd worden. Toch blijft het de taak van de aanvrager om de autoriteiten ervan te overtuigen dat hij effectief voldoet aan de voorwaarden vereist voor de status waarop hij aanspraak maakt.

3.3.2. In casu baseert de verzoekende partij haar aanvraag op een relaas dat zij staft met bepaalde documenten, waarbij de verwerende partij van mening is dat deze niet toelaten de werkelijke feiten vast te stellen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motivering die in dit opzicht wordt aangehaald in de bestreden beslissing niet op voldoende wijze weerlegt in haar verzoekschrift.

3.3.3. Aldus dienen de identiteitskaart van verzoeker, deze van zijn echtgenote en hun kinderen, zijn nationaliteitsattest en een fotokopie van een pagina uit zijn paspoort, het verblijfsattest van zijn echtgenote en hun huwelijksakte enkel als bewijs van de identiteit van verzoeker, zijn echtgenote en zijn kinderen, hetgeen door de verwerende partij niet in vraag wordt gesteld.

3.3.4. Wat de kopie van de grondakte betreft, daterend van januari 2006, kon de verwerende partij terecht aanvoeren dat dit document onvoldoende recent was om de bewuste inbeslagneming aan te tonen.

3.3.5. Gezien het privékarakter van de getuigenis van verzoekers echtgenote, en bijgevolg het gebrek aan zekerheid op het vlak van de afkomst en oprechtheid ervan, heeft de verwerende partij met recht beslist om er geen bewijskracht aan te verbinden. Het argument in het verzoekschrift als zou de echtgenote van verzoeker de best geplaatste persoon zijn om deze getuigenis aan te voeren is niet van deze aard dat ze voorafgaande vaststelling kan wijzigen.

3.3.6. Bij gebrek aan voldoende materieel bewijs is het in asielzaken echter algemeen geaccepteerd dat de vaststelling van de feiten en de gegrondheid van de vrees kan geschieden op basis van louter de verklaringen van de aanvrager, maar deze regel die de aanvrager het voordeel van de twijfel gunt door met diens getuigenis genoeg te nemen, is enkel van toepassing indien deze coherent en voldoende consistent is om doorslaggevend te kunnen zijn. De partijen zijn het in casu niet eens over dit punt.

3.3.7. De motivering van de bestreden beslissing inzake de onnauwkeurigheden en onwetendheid van de verzoeker betreffende de firma waar hij werkte en de huidige toestand van zijn woning enerzijds en de incoherenties in zijn verklaringen betreffende de manier waarop hij het bezoek van de onbekenden bij hem thuis zou vernomen hebben anderzijds, wordt ondersteund door het administratief dossier en is pertinent. Hetzelfde geldt voor de motieven betreffende de veronderstellingen van de verzoeker inzake de daders van zijn ontvoering of het onvermogen van de autoriteiten hem bescherming te bieden, die door geen enkel concreet element ondersteund worden. De aangebrachte motieven bevatten een hele reeks met elkaar overeenstemmende elementen die samen bepalend zijn en de bestreden beslissing kunnen staven en die verhinderen het feitenrelaas en verzoekers vrees voor vervolging als vaststaand aan te nemen. Deze onnauwkeurigheden en incoherenties hebben voornamelijk betrekking op de essentiële elementen in verzoekers relaas.

3.3.8. Deze vaststelling wordt niet ontzenuwd door de argumenten van het verzoekschrift die ertoe strekken verzoekers onnauwkeurigheden toe te schrijven aan de manier waarop het verhoor werd afgenomen en om de incoherenties in zijn verklaringen te minimaliseren. Deze argumenten zijn inderdaad te algemeen om opheldering te brengen en de geloofwaardigheid van het verhaal inzake de twistpunten of de realiteit van het feitenrelaas te herstellen. Bovendien, verder dan deze verklaringen, gaat het erom uit te zoeken of verzoeker, via de informatie die hij verstrekt, erin slaagt zijn relaas voldoende consistent en coherent naar voor te brengen zodat zijn verklaringen volstaan en voldoende realiteitsgetrouw zijn om zijn verzoek te staven. Er dient echter te worden vastgesteld dat, op zicht van de stukken van het dossier, in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat dit niet het geval is. Door het vage, onnauwkeurige en incoherente karakter van zijn verklaringen op diverse essentiële punten van het relaas kunnen de feiten louter op basis van zijn getuigenis niet vastgesteld worden.

3.3.9. Door het gebrek aan consistente en nauwkeurige informatie is de commissaris-generaal bijgevolg terecht tot het besluit gekomen dat de ter ondersteuning van het asielrelaas aangebrachte feiten niet als vaststaand kunnen worden aangenomen.

3.3.10. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij haar land heeft verlaten of er weg blijft uit vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, sectie A, § 2, van het Verdrag van Genève.

3.4. Onderzoek van de aanvraag vanuit het oogpunt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

3.4.1. De verzoekende partij vraagt eveneens haar het voordeel van subsidiaire bescherming toe te kennen zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4 van bovengenoemde wet bepaalt dat *“de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst [...] terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]”*.

Volgens paragraaf 2 van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.4.2. In dit opzicht merkt de Raad op dat de verzoekende partij de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde beschermingsstatus aanvraagt op basis van dezelfde feiten die werden aangebracht ter erkenning van de vluchtelingenstatus. Niettemin benadrukt de Raad dat verzoeker op een geloofwaardige manier zijn herkomst en profiel heeft aangetoond en verwijst naar de documentatie door de verwerende partij in het administratief dossier neergelegd om aan te tonen dat de situatie in Irak de toekenning van de subsidiaire bescherming rechtvaardigt, in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt.

3.4.3. In de mate dat hierboven reeds werd geoordeeld dat de aangehaalde feiten of redenen ter staving van verzoekers aanvraag niet als vaststaand kunnen beschouwd worden, bestaan er evenmin elementen die op basis van dezelfde gebeurtenissen toelaten vast te stellen dat er ernstige redenen zouden zijn om aan te nemen dat de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aangezien de verzoekende partij geen enkel concreet en effectief middel kan formuleren als bewijs dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de wet van 15 december 1980 zijn de algemene argumenten die door de verzoekende partij worden aangehaald in haar inleidend verzoekschrift betreffende het profiel van de verzoeker of de situatie in Irak niet van aard dat ze deze vaststelling ontkrachten. De Raad is dus van oordeel dat de verzoeker niet aantoonde dat hij beantwoordt aan een specifiek of bijzonder profiel waardoor hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

3.4.4. De Raad stelt overigens vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overgaat tot een gedifferentieerde analyse van de situatie in Irak per regio en op basis van de beschikbare informatie besluit dat de situatie in de provincie van herkomst van de verzoeker, Thi-Qar, momenteel relatief rustig is en dat burgers er actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreigingen van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij van haar kant stelt dat indien de commissaris-generaal erkent dat de veiligheidsvoorwaarden in Irak nog erg problematisch zijn, zoals het geval is in de bestreden beslissing, hij verzoeker niet tezelfdertijd de subsidiaire beschermingsstatus kan weigeren. De verzoekende partij haalt echter geen enkel ernstig en concreet middel aan om de informatie waarop de commissaris-generaal zijn analyse baseert betreffende de actuele situatie in de provincie Thi-Qar tegen te spreken.

3.4.5. Na inzage van de informatie die door de partijen werd aangebracht en bij gebrek aan tegenovergestelde informatie is het duidelijk dat de commissaris-generaal terecht heeft kunnen besluiten dat er in de provincie Thi-Qar geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Inderdaad, *“bij de individuele evaluatie van een vraag naar subsidiaire bescherming, [...] kan met name rekening gehouden worden met: de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld evenals de effectieve bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betreffende land”* (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De commissaris-generaal is dus terecht kunnen overgaan tot een gedifferentieerde analyse per regio van de huidige situatie in Irak.

3.4.6. Bijgevolg is er geen reden om de verzoeker de subsidiaire bescherming toe te kennen zoals voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bij onderzoek vanuit deze bepaling blijkt de uiteenzetting van het middel niet gestaafd.

4. Betreffende de zaak 57 900

4.1. Krachtens artikel 39/2, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de bestreden beslissing vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in §1, 1° van dit artikel bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

4.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meent in essentie dat verzoekster niet aantoont tot 2009 als soenniet in Nasserije te hebben verbleven en dat vaagheden en ongerijmdheden haar geloofwaardigheid ondermijnen. De bestreden beslissing steunt onder meer op de (identiteits)documenten uit het administratief dossier die niet vertaald zijn en die slechts gedeeltelijk zijn besproken tijdens het CGVS-verhoor terwijl ze essentiële informatie bevatten over verzoeksters herkomst die de kern uitmaakt van de bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer nu de bestreden beslissing de authenticiteit van bepaalde andere stukken niet in vraag stelt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aldus onvoldoende informatie om zonder bijkomend onderzoek te oordelen of de motieven van de bestreden beslissing gegrond en pertinent zijn. Derhalve is de zaak niet in staat om op grond van art. 39/2 van de vreemdelingenwet bevestigd of hervormd te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 57 965 en 57 900 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de eerste verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juli 2010, genomen in hoofde van de tweede verzoekende partij, wordt vernietigd.

Artikel 5

De zaak met rolnummer 57 900 wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Arrest uitgesproken in Brussel, in openbare zitting, op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART